

sole aldoni al la leteroj malgrandan folieton nomatan „vortaro”. Dezirante vidi, ĉu tio estas vera, mi skribas al vi en tiu lingvo, kaj mi eĉ unu vorton ne almetas en alia lingvo, tiel kiel se ni tute ne komprenus unu la lingvon de la alia. Respondu al mi, ĉu vi efektive komprenis kion mi skribis. Se la afero proponita de la aŭtoro estas efektive bona, oni devas per ĉiuj fortoj lin helpi. Kian mi havos vian respondon, mi sendos al vi la libron; montru ĝin al ĉiuj loĝantoj de via urbeto, sendu ĝin ĉiun vilaĝon ĉirkaŭ la urbeto, ĉiun urbon kaj urbeton, kie vi nur havas amikojn aŭ konatojn. Estas necese ke grandega nombro da personoj donu sian voĉon — tian post la plej mallonga tempo estos decidita afero, kiu povas porti grandegan utilon al la homa societo.

Mia penso.

Sur la kampo, for de l' mondo,
Antaŭ nokto de somero
Amikino en la rondo
Kantas kanton pri l'espero.
Kaj pri vivo detruita
Si rakontas kompatante, —
Mia vundo reŝrapita
Min doloras resangante.

*

*

*

„Ĉu vi dormas? Ho, sinjoro,
Kial tia senmoveco?
Ha, kredeble rememoro
El la kara infaneco?”